

۸۷۲۱
۲۰۹۸۸۶

۱
۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

کتابخانه مجلس شورای اسلامی	
کتاب	وصیت الوصی
مؤلف	
مترجم	
شماره قفسه	۱۸۷۲۱
شماره ثبت کتاب	۲۰۹۸۸۶

کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۸۷۲۱

۸۷۲۱
۲۰۹۸۸۶

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

جمهوری اسلامی ایران

کتاب وصیت البرصی

شماره ثبت کتاب

مؤلف

مترجم

شماره قفسه ۱۸۷۲۱

۲۰۹۸۸۶

خطی
کتابخانه
مجلس شورای
اسلامی
۱۸۷۲۱

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَلِكُ مَالِكُ مَوْلَاهُ الْمَوَالِي لَهُ وَصَفُ الشُّكْرِ وَالتَّقَايِ

لَقَوْلُ الْعَبْدِ فِي بَدْوِ الْأَمَانِ
إِلَهُ الْخَلْقِ مَوْلَانَا قَدِ سَمِعَ
وَمَوْصُوفُ بِأَوْصَافِ الْمَلِكِ

مَوْلَانِي الْمَلِكُ بِزَكَاةٍ
مَرْيَدُ الْخَيْرِ وَالتَّشْرِيقِ
وَلَكِنْ يُعَسِّرُ رِضَابَ الْمَحَايِ

صِفَاةُ اللَّهِ تَعَالَيْتَ عَيْنَ ذَاتٍ
صِفَاةُ الذَّاتِ وَالْأَفْعَالِ طَرَفٌ
قَدِيمَاتُ مَوْجِبَاتِ الزَّوَالِ

نَسِيَّ الْمَسِيءَ لَا كَيْسَاءَ
وَذَاتٍ عَنْ جِهَةِ السَّيِّئَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَلِكُ مَالِكُ مَوْلَاهُ الْمَوَالِي لَهُ وَصَفُ الشُّكْرِ وَالتَّقَايِ
لَقَوْلُ الْعَبْدِ فِي بَدْوِ الْأَمَانِ
إِلَهُ الْخَلْقِ مَوْلَانَا قَدِ سَمِعَ
وَمَوْصُوفُ بِأَوْصَافِ الْمَلِكِ
مَوْلَانِي الْمَلِكُ بِزَكَاةٍ
مَرْيَدُ الْخَيْرِ وَالتَّشْرِيقِ
وَلَكِنْ يُعَسِّرُ رِضَابَ الْمَحَايِ
صِفَاةُ اللَّهِ تَعَالَيْتَ عَيْنَ ذَاتٍ
صِفَاةُ الذَّاتِ وَالْأَفْعَالِ طَرَفٌ
قَدِيمَاتُ مَوْجِبَاتِ الزَّوَالِ
نَسِيَّ الْمَسِيءَ لَا كَيْسَاءَ
وَذَاتٍ عَنْ جِهَةِ السَّيِّئَاتِ

جَمِيعًا لَعَلَّكُمْ فِي الْقُرْآنِ لَكِنَّ تَقَاصِرُ عَنْهُمْ اِيْتِجَابًا فِي
 وَرَبُّ الْعَرْشِ فَوْقَ الْعَرْشِ لَكِنَّ بِلَا وَصْفِ اَتَمُّ وَاتَّصَا فِي
 وَلَيْسَ الْاِسْمُ غَيْرَ اِلِسْمًا لَيْسَ اَيْلُ بَصِيرَةً خَيْرًا فِي
 وَمَا مِنْ جَوْهَرٍ يَبْقَى جِسْمٌ وَلَا كُلٌّ وَبَقَا ذُو اِسْتِمَاءٍ فِي
 وَلَا غَرْصًا وَلَا ذُؤُورَةً قِيمًا تَعَالَى عَمَّا فِي الْخِيَا فِي
 وَمَا اَتَشَبَهَ لِلرَّحْمَةِ جِهًا فَصْنُ عَنْ ذَاكَ اَصْلًا لَهَا فِي
 وَمَا الْقُرْآنُ مَخْلُوقًا تَعَالَى كَلَامُ الرَّبِّ عَنْ جِسْرِ الْمَقَا فِي
 وَلَا يَمِيزُ عَلَى اَلْبَيَانِ وَقْتًا وَاحْوَالٍ وَارْتِمَانٍ بَيَا فِي
 وَمُسْتَعْيَا اِلَهُ عَنْ نَبَا وَادِلَا اِنَاثٍ اَفْرَجَا فِي
 كَذَلِكَ عَنْ كَيْ ذِي عَوْنٍ وَلَقَدْ تَقَرَّرَ ذُو الْجَلَالِ وَالْتَعَا فِي
 مَيِّتُ

ارباب على العرش فاذا غلب على العرش
 في العرش فوق العرش لکن بلام وصف اتم واتصا في
 وليس الاسم غير الاسم لیس ایل بصیرة خیرا في
 وما من جوهر یبقی جسم ولا کل وبقا ذو اسماء في
 ولا غرضا ولا ذؤور قیما تعالی عما فی الخیا في
 وما اتشبه للرحمة جهات فصن عن ذاک اصلا لها في
 وما القرآن مخلوقا تعالی کلام الرب عن جسیر المقای في
 ولا یفی علی البیان وقتا واحوال وارتمان بیای في
 ومستعی الله عن نبا وادلا اناث افرجا في
 کذا عن کئی ذی عون ولقد تقرر ذو الجلال والتعا في
 مئیة

مَيِّتُ اَلْخَلْقِ طَرَّ اَلْمَيِّتِ فَيَمُرُّ بِهِمْ عَادَفُ اَلْخَلْقِ فِي
 لَا اَهْلَ الْخَيْرِ جَنَاتٍ وَنَعْمًا وَلِلْكَافِرِ اِذْ رَاكَ اَللَّهُ فِي
 يَرَاهُ الْمُؤْمِنُونَ بِعُرْفٍ وَادْرَاكِ وَصَرَبٍ مِّنْ قَمَرٍ فِي
 فَيَسْتَوْنَ اَنْتَعِمَ اِذَا رَاَوْهُ فَيَا خُرَامَ اَيْلُ الْاَفْرِ اَنْتَعِمَ فِي
 وَمَا اَنْ فَعَلَ صَلَاحٌ ذُو اَفْرَاضٍ عَلَى الْبَدَائِي الْمَقْدَسِي ذِي تَعَا فِي
 وَفَرَضًا لَزِمَ تَصَدِيقُ الرُّسُلِ وَامْلَاكُ كِرَامٍ بِالشَّوَابِ فِي
 وَصَحَّ الرُّسُلُ بِالْقَدْرِ لِلْعَلَى نَبِيَّهَ تَهَاشِعِي ذُو جَمَا فِي
 وَتَقَا اَمْرٍ مَّعْرَاجٍ وَصَدَقَ فَيُفِيهِ نَصٌّ وَاحْبَارُ عَوَا فِي
 اَمَامَ الْاَنْبِيَاءِ بِلَا اِخْتِلَافٍ وَتَبَا اَلْاَصْفِيَاءِ بِلَا اِخْتِلَافٍ فِي
 وَبَاقٍ شَرَعِيَّةٍ كَيْ وَقْتٍ اِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَالْاَرْثَا فِي
 وَانَ الْاَنْبِيَاءِ لَفِي اَمَانٍ عَنِ الْعَصِيَانِ عَمْدًا وَالْعَزَا فِي
 وَمَا كَانَتْ يَسِيَّةٌ قَطُّ اُنْشَا وَلَا عِبَادٌ وَشَخْصٌ رَّوْقِيَعَا فِي

مئیة الخلق طر المئیة یمر بهم عادی الخلق فی
 لا اهل الخیر جنات و نعمی و للکافر اذ راک الله فی
 یراه المؤمنون بعرف و ادراک و صرب من قمر فی
 فیسون انتعم اذا راوه فیا خرام ایل الافر انتعم فی
 و ما ان فعل صلح ذو افراض علی البدائی المقدسی ذی تعا فی
 و فرضا لزم تصدیق الرسل و املاک کرام بالشواب فی
 و صح الرسل بالقدر للعلی نبیہ تهاشعی ذو جما فی
 و تقا امر معراج و صدق فی فیه نص و احبار عوا فی
 امام الانبیاء بلا اختلاف و تبای الاصفیاء بلا اختلاف فی
 و باقی شرعیة کی وقت ا الی یوم القیامة و الارثا فی
 و ان الانبیاء لفی امان عن العصیان عمدًا و العزا فی
 و ما کانت یسیة قط انشا و لا عباد و شخص روقیعا فی

وہو الہرمان ہزار فیو ۱۳
وہو الہرمان ہزار فیو ۱۳

وَأَيُّهَا

وَفِي الْأَجْدَانِ عَنْ تَوْجِيدِ رَبِّهِمْ فِي السَّيْلِ كُلِّ شَيْءٍ بِإِسْتِوَاءٍ فِي

در رشتن میانه پندیده این را لیل و

[illegible]

الرفیق الفاضل
نور القلم نوریه و نور السعاده
و نور الارض من نور کبریا جلیل و نور
نور حقید و نور انوار کبریا جلیل و نور
نور حقید و نور انوار کبریا جلیل و نور
نور حقید و نور انوار کبریا جلیل و نور

تعالیٰ شکر در حق تعالیٰ
اساتیس بعد از ۱۲ فرسده چنانچه اساتیس
مذکور دیگر بنویسد بعد از استشفای
بیماری حق اولیٰ است چنانچه
کتاب او را در این باب بنویسد

وَمَا لَكُمْ لِمَا كَفَرْتُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا آلَ إِبْرَاهِيمَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ آبَائِكُمْ أَنْ كَانَ بِهِنَّ مِنْكُمْ فُجُورٌ
وَمَا لَكُمْ أَنْ تَقُولُوا سَمِعْنَا وَإِنْ كُنَّا مِنْكُمْ لَشَاكِرِينَ ۚ أَلَمْ يَجْعَلْ لَكُمْ آيَاتٍ أَنْ تَتَذَكَّرُوا ۚ

وَالْحَيَاةُ وَ
دُخُولُ النَّارِ
وَلَا يُقْبَلُ الْخَيْرُ

12

روزہ الایمنی

[illegible]

وَأَنْتَ اللَّهُ يَجْزِي كُلَّ دَفْعٍ : مِنْ بَابِ الْخِيَرَةِ وَمَا قَدْ دَعَا فِي
فَعَلَّ اللَّهُ يَغْفُوهُ بِفَضْلٍ : وَيُعْطِيهِ اسْتِعَادَةً فِي الْمَاءِ فِي
وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ الْكِتَابَ بِالْحِكْمَةِ وَفَضْلٍ عَظِيمٍ
وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ الْكِتَابَ بِالْحِكْمَةِ وَفَضْلٍ عَظِيمٍ
وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ الْكِتَابَ بِالْحِكْمَةِ وَفَضْلٍ عَظِيمٍ

[illegible][illegible]

اللهم انكس كه اين خطا گشت عفو كن كه هوش عطا كن بشت
 انكس كه اين خطا گشت عفو كن كه هوش عطا كن بشت
 انكس كه اين خطا گشت عفو كن كه هوش عطا كن بشت

رب يعز بسم الله الرحمن الرحيم و تم بالخير

و قد

و هذا الكتاب الوصية الامام الاعظم ابي حنيفة رحمة الله تعالى عليه امام الانبياء كاشفة الغمعة فرقة
موضع التلويقة مظهر الحقيقة صاحب الشريعة المجاهد على التحقيق ابي حنيفة رحمة الله تعالى عليه ثمان بن ثمان
رحي الله تعالى عنه و ارشاده لا تحجب على التقادة و منه ذهب اهل سنت والجماعة على ما مر من الامام مرشاه
عنده المحامد و تلاميذه و قد استوى منه الوصية على طريق اهل سنت والجماعة فامرنا و امره حتى اجتمع
وجلسوا في دم خلف ظهره و اسنده اليه فبه قال اخبروا نبيي و اخواني و فقهاء الله تعالى ان عذيب اهل الله
و الجماعة اثني عشر خلعة فمن كان عنكم يستقيم في هذه الخصال لا يكون جديراً لاصحاب نبوي فليكن ثبوتها
و اخوانه بهذه الخصال حتى يكون في شفاعته نبينا محمد صلى الله عليه وسلم يوم القيامة و لا يمان و لا يمان و لا يمان
و تصديق باليمان و تلك معرفة بالقلب و الاقرار وحده لا يكون ايماناً لانه لو كان ايماناً لكان المانقو
كلهم مؤمنين و كذلك المعرفة وحده لا يكون ايماناً لانها لو كانت ايماناً لكانت ايماناً اهل الكتاب كلهم مؤمنين قال
تعالى في حق المنافقين و الله يشبههم ان المنافقين كاذبون و قال الله تعالى في حق اهل الكتاب الذين اتينا
هم الكتاب يعرفونه كما يعرفون ابناءهم فصل الايمان لا يزيد ولا ينقص لانه لا يتصور نقصان الايمان
و الكفر لا يتصور الكفر الا بنقصان الايمان و لا يتصور زيادته الا بنقصان الكفر و كيف يجوز ان يتغير
شخصا الواحدة في حالته واحدة مؤمن و كافرا و المؤمن مؤمن حقا و الكافر كافر حقا و ليس في الايمان
لغوه تعالى اذ تلك هم المؤمنون حقا و اذ تلك هم الكافرون حقا و العاصون من امته هم كلهم مؤ
منون حقا و ليسوا بكافرين فصل الايمان غير العلي و العلي غير الايمان به بل ان كثير من الاوقات يرتفع
العمل من المؤمن و لا يجوز ان يقال يرتفع عنه الايمان فان الى يقين و انفسا يرتفع الله تعالى عنها الصلاة
و الصوم و لا يجوز ان يقال يرتفع الله تعالى عنها الايمان او آخرها جرك الايمان و قالها اشارة على الصوم
و الصلاة في ايام فرائضك ثم اقصيه و لا يجوز ان يقال دعى الايمان ثم اقصيه و يجوز ان يقال ليس على الفقيه
الزكاة و لا يجوز ان يقال ليس على الفقير الايمان فصل و تقدير الجور و النشر كلمة من الله تعالى لانه لو زعم
احد ان تقدير الجور و النشر من غيره لصدركا فبالله تعالى و بطي و جده ان كان له توجيه و الشايع نقر بان الامام
ثلاثة فريضة و فضيلة و معصية و القرينة امر الله تعالى و ارادته و مشيئة و محبة و رضائهم و قضائهم قد
و تخلية و حكمه و علمه و توفيقه و كتابه في لواء المحفوظ و الفضيلة ليست بامر الله تعالى و لكن بمشيئة و محبة
اي نفس

و قد

و رضائهم و قضائهم و قدرتهم و ارادتهم و حكمه و علمه و توفيقه و تخلية و كتابه في لواء المحفوظ و المعصية
ليست بامر الله تعالى و لكن بمشيئة و محبة و رضائهم و قضائهم و قدرتهم و توفيقه و تخلية و كتابه في لواء
و لا يتصور منهم و علمه و كتابه في لواء المحفوظ و قدرتهم و توفيقه و تخلية و كتابه في لواء
من غير ان يكون له جالس و استقر عليه بل هو موجود للعرش و غير العرش من غير احتياج و لو كان محتاج
الى الجلوس و القرار فقبل خلق العرش اين كان الله تعالى لعل الله تعالى عن ذلك علوا كبيرا و الرابع نقر
نقر بان القرآن كلام الله تعالى غير مخلوق و وحيه و تنزيله و صفه لا يولد و لا يفنى بل هو صفته على التحقيق
مكتوبا في المصاحف مقرر و بالاسنن محفوظ في الصدور و في رحال خبايا و الجبر و الكافة و المكتوبة كلها
مخلوقا لانها افعال العباد و فعل العباد ايها المخلوق و كلام حق سبحانه و تعالى غير مخلوق لان المكتوبة
و الحروف و الكلمات كلها الله القرآن في حاجة العباد اليها كلام الله تعالى قائم بالذات و معناه مفيد
بهذه الاشياء فمن قال بان كلام الله تعالى مخلوق فهو كافر بالله العظيم و له تعالى معبود و لا ينزل عما
كان و كلامه مقرر و مكتوب محفوظ من غير مزائل و انما من نقر بان افضل بنه الله نبي الله صلى الله
عليه و آله و سلم عثمان عثم على رضوان الله تعالى عنهم اجمعين لقوله تعالى و السابقيون
بقون اولئك المقربون في جنات النعيم فكل من سبق فهو افضل عند الله و يحبهم كل مؤمن تفر و بعضهم
كل منافق شقي و السادس نقر بان الله مع اعدائه و اقراءه و معرفته مخلوقا فلا كان الفاعل على مخلوقا
فافعاله اولى ان يكون مخلوقا و السابع نقر بان الله تعالى خلق الخلق و لم يكن لهم طاقة لانه ضفاء
عاجزون محدثون و الله تعالى خالقهم و رزقهم لقوله تعالى و الله الذي خلقكم ثم رزقكم ثم يميتكم ثم يحييكم
ثم اليه ترجعون و الكسب بالاعمال حلال و جميع المال من الحلال حلال و جميع المال من الحرام حرام و الناس
عاشته اصناف المؤمنين المتخاصين في ايمانهم و الكافر المجاهر في كفره و المنافق المنة البين في نفاقه و الله
تعالى فرض على المؤمن العمل و على الكافر الايمان و على المنافق الاخلاص لقوله تعالى يا ايها الناس اتقوا
ربكم الذي يعذب باليه المؤمنين الطغوت و يا ايها الكافرون امنوا يا ايها الفقون اخلصوا و الشايع نقر بان الله
جعل الاستطاعة مع الفعل لا قبل الفعل و لا بعد الفعل لانه لو كان قبل الفعل لكان مستغنا

و قد

ويعلم انه كيف فناءه ويعلم الله تعالى القائم في حال قيامه قائما فاذا اقمه علم قاعه ايف حال قعوده من
غير ان يتغير علمه او صفته او يحدث له علم ولكن التغير واختلاف الاحوال يحدث للمخلوقين خلق الله
الحق سيما من الكفر والايمن ثم فاطمهم وامرهم وبنهم فكيف من كفر بفعله وانكاره ومجوده
وبخه لان الله تعالى اياه ومن آمن بفعله وقراره وتصديقهم بتوفيق الله تعالى اياه ونفقه
اخره ذرية آدم عليهم السلام اليوم القيامة من صلبه ثم من اصحاب الانبياء وشرائيبنا
على صورة النور فيعلم عقلا ومخاطبة وامرهم وبنهم فاقترنوا به بارتوية وكان ذلك منهم
ايما فتم يتولد من على تلك البقرة من كفر بعد ذلك بشئ وغيره ومن آمن وصدق فقد ثبت
عليه دوام ولم يجر احد من خلقه على الكفر ولا على الايمان ولا خلفهم مؤمنا ولا كافرا ولكن خلقهم
استخاء والايمن والكفر فعل العباد ويعلم الله تعالى من كفر في حال كفره كافرا فانا آمن بعد ذلك علمه
مؤمنه في حال ايمانه من غير ان يتغير علمه وصفته وجميع افعاله من الحركة والسكون والطاعة
والمعصية كسبهم على الحقيقة والله تعالى فاعلموا في كلهم حقيقة ايقاني اي بارادتهم وعلمهم وقضائهم
وقدرة والاطاعة كلها كانت واجبة بامر الله تعالى وبمحبة ورضائهم والمعاينة كلها بتقديره
وعلمهم وقضائهم ومشيئته اي ارادتهم لا بمحبة ولا برضا ولا بامرهم والانبياء كلهم صورة الله تعالى
عليهم اجمعين منزهون من الصفات والكباير والكفر والفواحش وقد كانت منهم ذلالة كالموسى
وخطاياه ومحمد رسول الله صلى الله عليه وسلم حبيبهم وعبيده وصفهم ورسولهم وبنهم ولم يعبد الله ولم
يترك بالله كما سرفته غايي قط ولم يرتكب صغيرة ولا كبيرة قط افضل الناس بعد رسول الله
عليه وسلم ابو بكر صديق رضي الله عنه ثم عمر بن الخطاب رضي الله عنه ثم عثمان بن عفان
رضي الله عنه ثم علي بن ابي طالب رضي الله عنه غابدين على الحق ومع الحق نتولهم جميعا
ولا ننكر احد من اصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم الا بالخير ولا نكفر مسلما بدين من الذنوب
وان كانت كبره اذ الله يستعملها ولا ننزل عنه اسم الايمان ونسبهم مؤمنا حقيقة وبحوز
ان يكونوا بركب البركة مؤمنا فاسبقوا في كرامة جميع الخلق في الدنيا والآخرة في ايمانهم
والصلوة خلف كل بر وفاجر من المؤمنين جازية ولا نقول ان المؤمنين لا يعرفه الذنوب ولا

نقول انه لا يدخل النار ولا نقول انه يخرج منها وان كان فاسقا بعد ان يخرج من الدنيا مؤمنا
ولا نقول ان حسنا مقبولا وسينا مغفورة كقول المرجية ولكن نقول من عمل حسنة
حسنة بجميع نواحيها واركبها فائتة عن العيوب المفسدة والمغيب المبطلة ولا يبطلها بالكفر ولو
حتى يخرج من الدنيا مؤمنا فان الله تعالى لا يضعها بل يقبلها منه ويثبت عليه بلا حجب وما كان من اسباب
دون الشرك والكفر ولم يتب عنها ولا يكفر صاحبها حتى مائة مؤمنا فاسقا مضر عليه فاني في مشيئة الله
ان شاء عذبه وان شاء عفى عنه ولم يعذب بالنار والراية اذ وقع في عمل من الاعمال فاني بطل
اخره وكذلك العجب والايه ثابتة لا انبياء والكرامة لا اولياء واما التي يكون لا احد اليه مثل
ابليس وفرعون ودجال مهاروي في الاخبار انه كان ويكون لهم لانسمها آية ولا كرامة
ولكن نسبها قضاء حاجاتهم وذلك لان الله تعالى يقضى حاجاة اعدائهم استبراجا لهم فيقضي
بنكهم ويزدادون طغيانا وكفرا وذلك كله جائز ممكن وكان الله تعالى خالق قبل ان يخلق ورازق قبل
ان يرق به الكلام للتاكيد والله تعالى يترك في الآخرة ويراه المؤمنين باعين رؤسهم وهم في الجنة
ولا يكون بينهم وخلقهم مسافة والايمان الاقرار والتصديق وايمان اهل السما والارض لا
يزيد ولا ينقص والمؤمنون مستوون في الايمان ايا نجس المؤمن به والتوحيد اى نفى الشرك
متفاضلون في الاعمال والاسلام هو يتسم والانتقال اى عاجز لا ادر الله تعالى في طرق اللغز فرق
بين الايمان والاسلام ولكن لا يكون الايمان بلا اسلام ولا يوجد الاسلام بلا ايمان فيما كان
مع ابطى والدين هم واقع على الايمان والاسلام واشترع كلها ونعرف الله حق معرفته كما وصفه
تعالى نفسه في كتابه بجميع صفاته ولجميع سماته الحسنات التي ثبتت بالكتاب والسنة وليس يقدر احد
ان يعبد الله تعالى حق عبادته كما يوجب له ذلك لا يقدر البعد ان يشكر الله تعالى حق شكره ولكن
يعبد بامر كما امره كتابه وسنة رسوله ويسوي المؤمنين كلهم في المعرفة واليقين والتوكل والمجته
والرضا والخوف والرجاء والله تعالى متفضل على عباده وعادل فم يعطي من الثواب انصافا

والايمان هو ان تصدق بالله ورسوله
والاسلام هو ان تعبد الله وحده لا شريك له
والايمان هو ان تصدق بالله ورسوله
والاسلام هو ان تعبد الله وحده لا شريك له

ما يتوجه اليه تفضله منه والحكم به ليس بواجب وقد يعاقب على الرب عدلائه وقد يعفو افضل منه
 وشفا عنة الانبياء عليهم السلام حق وشفا عنة الانبياء للمؤمنين المذنبين ولا اهل الكبار منهم
 المستوجبين للعقاب حق ووزن الاعمال بالميزان يوم القيامة حق وحوض النجى صلى الله تعالى عليه وسلم
 حق ودار الجنة والنار مخلوقتان اليوم والارض حق ولا تقين ابد ولا يجموع حور العين ابد
 ولا ينفى عقاب الله تعالى ولا تناب سرمد الائمة الله تعالى يهيم من يشاء فضلا عنه ويضل من يشاء
 عملا عنه وخلافا عنه وتفسير الخذلان ان لا يوافق العبد على ما يرضى عنه وهو عدلا منه وكذا عقوبة
 الخذلان على المعصية عمل منه ولا يجوز ان نقول ان الشيطان يسلب الامانة من العبد المؤمن بقراد جبر
 ولكن نقول العبد لا يملك اختياره فيسلب منه الشيطان وسوال منك ونكر حق كائنا في القبر والقالة
 الروح الى الجسد في قبره حق وزخنة القبر وعذابه حق كائنا في القبر والقالة
 وكل من ذكره العلماء بالفارسية من صفاته الله تعالى غرة اسمها خباير القول به سوى اليد الفارسية
 ولا يجوز ان يقال دست خدای ويجوز ان يقول بردي ضلي عز وجل بلا تشبيه ولا كيفية وليس قرب الله
 ولا بعده من طريق طول المسافة وقهرها ولكن على معنى الكرامة والى ان والمطع قريب منه
 بلا كيفية والعالي بعيد منه بلا كيفية واقرّب والبعده الاقبلي يقع على المناجى اي ساجدة كنده
 وكذا الكجورة الوقوف بين يديه بلا كيفية والقرآن منزل على رسول الله صلى الله عليه وسلم وهو
 في المصاحف مكتوب واياة القرآن في معنى الكلام مستوية في الفضلية والعظمة الا ان بعضها
 فضيلة الذكر وفضيلة المذكور مثل آية الكرسي لان المذكور فيها جلال الله تعالى وعظمته وصفاته
 فاجتمعت فيها فضيلتان فضيلة الذكر وفضيلة المذكور وبعضها فضيلة الذكر خفية مثل قصيدة الكفار
 فيها فضيلة الاقرآن وليس للمذكور فيها فضيلة وكذلك الاسماء والصفات كلها مستوية في العظمة
 والفضل والدار رسول الله صلى الله عليه وسلم ما عاقب على الكفر والبطا لباعه ما كافرا وقاسم وظاهر

والله اعلم بالصواب عن رسول الله صلى الله عليه وسلم وفاطمة ورقية وزينب ام كلثوم جميعا كذا في رواية رسول الله صلى الله عليه وسلم
 واذا اشكل على الانسان المؤمن شيئا من الدقائق علم التوحيد فانه ينبغي ان يحب ان يعقد
 في الحال ما هو الحق ما هو الصواب عند الله تعالى الى ان يجد عالما فاسله ولا يسعه تأخر الطلب
 ولا يعذر بالتوقف فيه ولا يفران وقف ساعة فيما اشكل عليه وخبر المجلد حق ومن رده راجع
 فهو مبتدع ضال وخروج التجرى واجوز وما جوزه وطلوع الشمس من مغربها ونزول عيسى عليه السلام بين يدي
 من السماء وسائر الامامة يوم القيامة على ما ورد به في خبر الشيخ حق كائنا والله تعالى يهدي
 من يشاء الى صراط المستقيم لبسم الله الرحمن الرحيم المقدم منه في ان كمال الدين
 لا يحصل الا بعلم الله تعالى في اي علم الاخلاق والفقه والعقائد وكذا في بعضهم ان اي يقول
 من معرفة الله تعالى الاعتراف بالعجز عن معرفته وبعضهم يدعي اموراً عظيمة في المعرفة بالله تعالى
 وبعضهم يقول من معرفة الله تعالى ما ينبغي ان يتب اليه اعتقلا جميع العوام وهو انه موجود عالم
 قادر سميع بصير متكلم فينبغي به العلم المكاشفة وبغير رفع الغطاء حتى يتضح له حليته الحق في هذا
 مورد انتباه اي يجرى عجز العبادة الذي لا شك فيه وهذا العلم اير علم المكاشفة علم الصديقين
 والمقربين وهو غاية العلوم فقد قال بعض العارفين من لم يكن له نصيب من هذه العلم اخاف عليه سوء النية
 وادنى نصيب منه التصديق به والاسمية لا اهل الا اهل المكاشفة وقالوا عارف الاخر من كان فيه
 خلصان لم يفتح له شيئا من هذه العلم وقيل من كان حقيقا لدنيا او مصر على الهوى لم يتحقق به وقد
 يتحقق بسائر العلوم اي علم المكاشفة وقل عقوبت من ينكره ان لا يزرقيه منه شيئا ولم يكلم الانبياء
 في هذه العلم الا بالمرز والائمة على سبيل التمثيل والاجمال علما اي مع علمهم بالاشياء الغيوبية لقصور
 افهام الحق عن الاحتمال اي باكرودن والعلماء وارثته الانبياء فما لهم سبل الى القدر على نيل
 الناسية والاقتداء والتأني ما يكون مقصودا لغيره وهو على قسمين محدود ومعلوم اما
 تقسيم الاول وهو علم المحمود فهو على ثلاثة اصناف فرض فرضي كفى ومندوب اليه

والله اعلم بالصواب
 ولا ينبغي ان يهوى ان يشبه الله تعالى في صفاته
 والاعمال والارثته والاشياء الا لا يشبهه في صفاته
 ولا يشبهه في صفاته

الصنف الاول في فرض العين قل عزم طلب العلم فرضية على كل مسلم ومسئلة رواد الهدى والنجى
 وغيرهما وقل عزم الطلب للعلم ولو كان بالهدى فان طلب العلم فرضية اه (ما خلت في العلم
 الذي هو فرض عين على كل مسلم فخذ اي اتمه بواجبه اي في وفاء هذه المسئلة اكثر من عشرين
 فرقة ولا تنقلوه اي لم يتيقروا تفصيلا اي بيان مفصلا موضح لكن حاصله ان كل فرق منزل
 الوجوب على العلم الذي هو في مده اي في طريق هذه العلم فقال المشككون هو اي فرض العلم علم الله
 اذ به يدرك التوحيد وبه يعلم اة الله تعالى وصفاته وقول المفرد والمحدثون علم الكتاب
 واسننه اذ بهما يتوصل الى العلوم كلها وقال الفقهاء هو علم الفقهاء اذ به يعرف العباد
 والحلال والحرام من المعاملات وقال المتصوفة اي صفات المراد به علم الاخلاق وما يتعلق
 به من علم المعاملات والمكاشفة والتحقيق ان هذه العلوم كلها من فروع الكفاية كما سيجي
 واما فرض العين على كل احد فبعضها اي بعض العلم مما يفرض له اي مكلف في الحال ويجب
 فيه اي علم الحالى اى غايته بقدر ما يؤدي به الفرض مثل اذا ما بلغ الرجل العاقل بالاجمال او
 السسن ضحا والبارفا قول ما يجب عليه علم التوحيد مقدرا يعرف به وصول والفرض بعد التوحيد
 نوعان الاول ما هو فرض عليه عند تجمد الحادثة كدخول وقت الصلوة والصوم ووجوب الحج
 والركوة وعلم البيع والشرا والبقر ما يؤدي به فرضها وكل من اشتغل بشيء من المعاملات و
 المحرف يفرض علم التميز عن الحرام فيه واذا سمع البعد في وقت لم يجب عليه هذه الاشياء بان كان
 في وقت الضيق فليس عليه ان يعلمها اي تعلم علم هذه الاشياء لان من لم يدرك وقتها لا يكون فرض عليه
 علمها اي علم هذه الاشياء اذ لو قدر موته قبل تجمدها لم يطلب يوم القيامة تعلم علمها اي علم
 في سائر هذه الاشياء والشا في قوله والفرض بهذا التوحيد نوعان اذ ما يكون فرض على العبد لجهنم الاسلام من العلم
 اة الباطنة التي هي من فروع الاعيان من التوكل والتطويع والتسليم والرضا والتوكل

والاشياء بالزكشت والهدى والشكر والاعطاف والنجوة اي كالحجة ما اي بهذا الاشياء مما يجب
 انصافه اي العبد لاي بين الاشياء وكذا المعصية الباطنة اي يجب معرفة المعصية الباطنة من
 السخط والحق والحسد والنجى وطول الامل والخب وخوص الفقر والرياء هما اي هذه
 الاشياء مما يجب اجتنابها اي يجب اجتناب العبد عن هذه الاشياء حتى تصون النفس عما
 شياؤها اي غيب ناك كنهه نفس او تكون اي هذه الاشياء معونة بما زلها اي يكون بهذه الاشياء
 شياؤها معونة لنية النفس فلو وجد فرجة وفراغا بعد الاسلام ومعرفة الفرجة والفراغ بهذا
 بان تعلم علم الحالى ولبه لم يشتغل بتجصيل علم المعاملات القلبية وبهذا يغنى عبارة الباطنة
 التي قد مر بان الان كان تارك الفرض مسؤلا عنه يوم القيامة وبهذا تعيل لقوله قاركا اه لا تمنع
 ارادة علم التوحيد من لفظ المسلم واعنا علم الصلاة لجواز ان يتأتمرها اي بلغ شخص وقت الضيق
 ومدة قبل ظهر ويلقى تجصيل علم الباطن كتاب من هاهنا العابد او كتاب عين العلم او الخيرية
 والمهلكة من كتاب احياء العلوم الدين فكله في كتاب عين العلم النفع والتم وينبغي للمؤمن اي
 يجب ان يشتغل او لا بفعل الفرائض التي فرضها الله تعالى عليها ويترك المحرمات التي حرّمها الله تعالى عليها
 كبرها وغيرها ثم بفعل الواض وحرك المكرهاته فيعين الحديث عن الله تعالى ما يقرب اليه غير بشي
 احب اليه مما افترض عليه قل يتبع محمدا دين عبدا لكاره لانه قدس اي بان كره اي السراة في
 فتوح الغيوب نام كتاب ما لم يفرض من الفرائض فلا يشتغل بالاسسنة حتى وعونه وبني الملا
 عن الحق الى الباطل فان اشتغل بالسنن والواض قبل الفرائض لم يقبل منه السنن والواض الصنف
 الثاني في فروع الكفاية وهي ما اذا دخل على قدر ما يحتاج اليه لنفع غيره ويقع في بعض الاحياء والعلوم
 اعني الفقه كله وعلم الحديث والتفسير وما يتعلق به علم القراءة والثالث علم منطق وقل ما لم
 الحفظ جلا الدين اسيوطي نام وطن في تمام الدارانية نام كتاب لوجم علوم لفلسفة باجمع اسف
 ويز المفسرين من الخلف قطب الارشاد والله على كل شيء قدير

هذا العلم هو العلم الذي هو فرض عين على كل مسلم ومسئلة رواد الهدى والنجى وغيرهما وقل عزم الطلب للعلم ولو كان بالهدى فان طلب العلم فرضية اه (ما خلت في العلم الذي هو فرض عين على كل مسلم فخذ اي اتمه بواجبه اي في وفاء هذه المسئلة اكثر من عشرين فرقة ولا تنقلوه اي لم يتيقروا تفصيلا اي بيان مفصلا موضح لكن حاصله ان كل فرق منزل الوجوب على العلم الذي هو في مده اي في طريق هذه العلم فقال المشككون هو اي فرض العلم علم الله اذ به يدرك التوحيد وبه يعلم اة الله تعالى وصفاته وقول المفرد والمحدثون علم الكتاب واسننه اذ بهما يتوصل الى العلوم كلها وقال الفقهاء هو علم الفقهاء اذ به يعرف العباد والحلال والحرام من المعاملات وقال المتصوفة اي صفات المراد به علم الاخلاق وما يتعلق به من علم المعاملات والمكاشفة والتحقيق ان هذه العلوم كلها من فروع الكفاية كما سيجي واما فرض العين على كل احد فبعضها اي بعض العلم مما يفرض له اي مكلف في الحال ويجب فيه اي علم الحالى اى غايته بقدر ما يؤدي به الفرض مثل اذا ما بلغ الرجل العاقل بالاجمال او السسن ضحا والبارفا قول ما يجب عليه علم التوحيد مقدرا يعرف به وصول والفرض بعد التوحيد نوعان الاول ما هو فرض عليه عند تجمد الحادثة كدخول وقت الصلوة والصوم ووجوب الحج والركوة وعلم البيع والشرا والبقر ما يؤدي به فرضها وكل من اشتغل بشيء من المعاملات والمحرف يفرض علم التميز عن الحرام فيه واذا سمع البعد في وقت لم يجب عليه هذه الاشياء بان كان في وقت الضيق فليس عليه ان يعلمها اي تعلم علم هذه الاشياء لان من لم يدرك وقتها لا يكون فرض عليه علمها اي علم هذه الاشياء اذ لو قدر موته قبل تجمدها لم يطلب يوم القيامة تعلم علمها اي علم في سائر هذه الاشياء والشا في قوله والفرض بهذا التوحيد نوعان اذ ما يكون فرض على العبد لجهنم الاسلام من العلم اة الباطنة التي هي من فروع الاعيان من التوكل والتطويع والتسليم والرضا والتوكل

WV 81

۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

Handwritten text in Arabic script, likely a continuation of the previous page, starting with "وكانت..." and ending with "فكانت...".

[illegible]

کبیر و است آنست که از آن
 کدوی به نام کدو
 ضایع و صحت
 است که به نور دیده درختی
 نام کبیر آن نوریان در
 وی فرو آید کبیر و باز
 بر درخت و درخت
 سلم نداشتند انجی ایام که

و این است که در جواب سؤالی
که می‌پرسیدند و در جواب
می‌گفتند که در جواب
می‌گفتند که در جواب

رسول صلی الله علیه و آله فرموده بآنکه غارت ثابت نشود مگر غولاب انبیا علیهم السلام که چون گفت بران خدا در میان او است که کسی که دل و زبان او با هم راست باشد و حق است پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده که اگر کسی که بگوید که من از او ایمن باشم بیست سنت عالم کسی که در عالم از حق است و خسته است
رفتم بهتر خبر شد علی که بآنکه غارت شد و منی یا از او انبیا علیهم السلام اقامت گفتند من آن کسی بودم که همایه را از پنج بار او سینه نقد است از شقیق بنجر حرم علی
و در کعبه غارت کردیم و در رقت اولی الم زکیف و در رقت دوم لایلاف خواندم پس چون گفت چهار هزار حدیث شنیده ام از پنج چهار هزار حدیث چهار صد حدیث اخبار کردم و از پنج چهار صد
در آن وقت که حضرت سیدنا محمد مصطفی صلی الله علیه و آله در مسجد اقصی رسید در شش حدیث چهار سخن اخبار کردم و این سخن باب زر باید داشت اول آنکه جلد در زمان مبنی در بقع
و آنجا خبر شد علی سلام بآنکه غارت شد و پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده که بار و انبیا علیهم السلام این کار کنید تا بدو رخ رفته شود هر کس آن دل در دنیا مینماید که رسول الله صلی الله علیه و آله و هم
امامت کرد و خواب از امامت خود بختد و بابر آنکه اصل بآنکه از انجاست مسلمة پیغمبر است که حبز کسی که خطبه یعنی هر کس در دنیا سر خط است ستم از آن چه است
اول آنکه همایه و حرم داشت و گفت رسول الله علیه و آله که حق است هر کس که خطبه در دنیا از آن حدیث که چهارم بر سخن که خواب گفت از جوابی اندیشید کن و از همایه
اول آنکه او ستم حق است و بآنکه او را حق است ستم که او و یک حق است اما آنکه او را حق است ستم که او را حق است ستم که او را حق است ستم که او را حق است
ستم حق است اول آنکه حق خیر حق ستم حق ستم حق ستم حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است
و هر که بگوید و همایه از در این حق است حضرت فرموده از در این حق است و هر که بگوید و همایه از در این حق است حضرت فرموده از در این حق است و هر که بگوید و همایه از در این حق است
همایه ستم حق است و بآنکه از آن بر نجه و عورت همایه و مادر و خواهر و آنکه
خیانت نظر کنند است و تو غلبت همایه و بپوشی ز همایه به کر بزند
و گفت رسول الله صلی الله علیه و آله که هر که بگوید که حق در در این حق است و هر که بگوید که حق در در این حق است و هر که بگوید که حق در در این حق است
که از کجای و از کجای می کند آنکه کوبه سفیر فی النامع الشیطان یعنی بآنکه از این حق است
به آنشی مرفوع اول آنکه لواط کند و دوم کسی که نبوت خود می گوید که حیوان هیچ
که چهارم و پنجم آن که بگوید که باز خود او را ستم آن باب به قصه زنا کند و شهادت
بفهم آن که همایه و بر نجه عید الله این معوه گفت شنیده ام از حضرت رسول صلی الله علیه و آله
گفت

رسول صلی الله علیه و آله فرموده بآنکه غارت ثابت نشود مگر غولاب انبیا علیهم السلام که چون گفت بران خدا در میان او است که کسی که دل و زبان او با هم راست باشد و حق است پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده که اگر کسی که بگوید که من از او ایمن باشم بیست سنت عالم کسی که در عالم از حق است و خسته است
رفتم بهتر خبر شد علی که بآنکه غارت شد و منی یا از او انبیا علیهم السلام اقامت گفتند من آن کسی بودم که همایه را از پنج بار او سینه نقد است از شقیق بنجر حرم علی
و در کعبه غارت کردیم و در رقت اولی الم زکیف و در رقت دوم لایلاف خواندم پس چون گفت چهار هزار حدیث شنیده ام از پنج چهار هزار حدیث چهار صد حدیث اخبار کردم و از پنج چهار صد
در آن وقت که حضرت سیدنا محمد مصطفی صلی الله علیه و آله در مسجد اقصی رسید در شش حدیث چهار سخن اخبار کردم و این سخن باب زر باید داشت اول آنکه جلد در زمان مبنی در بقع
و آنجا خبر شد علی سلام بآنکه غارت شد و پیغمبر صلی الله علیه و آله فرموده که بار و انبیا علیهم السلام این کار کنید تا بدو رخ رفته شود هر کس آن دل در دنیا مینماید که رسول الله صلی الله علیه و آله و هم
امامت کرد و خواب از امامت خود بختد و بابر آنکه اصل بآنکه از انجاست مسلمة پیغمبر است که حبز کسی که خطبه یعنی هر کس در دنیا سر خط است ستم از آن چه است
اول آنکه همایه و حرم داشت و گفت رسول الله علیه و آله که حق است هر کس که خطبه در دنیا از آن حدیث که چهارم بر سخن که خواب گفت از جوابی اندیشید کن و از همایه
اول آنکه او ستم حق است و بآنکه او را حق است ستم که او و یک حق است اما آنکه او را حق است ستم که او را حق است ستم که او را حق است ستم که او را حق است
ستم حق است اول آنکه حق خیر حق ستم حق ستم حق ستم حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است که اول حق است
و هر که بگوید و همایه از در این حق است حضرت فرموده از در این حق است و هر که بگوید و همایه از در این حق است حضرت فرموده از در این حق است و هر که بگوید و همایه از در این حق است
همایه ستم حق است و بآنکه از آن بر نجه و عورت همایه و مادر و خواهر و آنکه
خیانت نظر کنند است و تو غلبت همایه و بپوشی ز همایه به کر بزند
و گفت رسول الله صلی الله علیه و آله که هر که بگوید که حق در در این حق است و هر که بگوید که حق در در این حق است و هر که بگوید که حق در در این حق است
که از کجای و از کجای می کند آنکه کوبه سفیر فی النامع الشیطان یعنی بآنکه از این حق است
به آنشی مرفوع اول آنکه لواط کند و دوم کسی که نبوت خود می گوید که حیوان هیچ
که چهارم و پنجم آن که بگوید که باز خود او را ستم آن باب به قصه زنا کند و شهادت
بفهم آن که همایه و بر نجه عید الله این معوه گفت شنیده ام از حضرت رسول صلی الله علیه و آله
گفت

[illegible]

قال النبي صلى الله عليه وسلم
 من احب شيئا
 من العبادين
 من هو من
 قال النبي صلى الله عليه وسلم
 من احب العلم
 من كتب عليه خطبة
 ايام حياته
 قال النبي صلى الله عليه وسلم
 من صلى علي مرة
 لم يبق من ذنوبه
 ذرة
 من احب الله
 من احب الله
 من احب الله
 من احب الله

و امير المؤمنين عثمان رضي الله عنه كفى من كبره بغيره قربان كنه بعد در موی که در آید نه باشد خداوند عز و ج
 و هر که بگوید یا نبی که در پیشگاه او ایستاده باشد و اگر من توفیق یافته که جسمی از او را بران کرده و
 همه از فوت شدی بر دل این رخ زبیدی که یک تکر اول فوت کرده و امیر المؤمنین علیه السلام در هر چه
 که هر که کافر را بخونده و معرکه بعدی بر موی که بر اعضایی آن کافر بود خداوند عز و ج را تا نام آن نبی که
 در پیشگاه او ایستاده باشد و اگر من توفیق یافته که جسمی از او را بران کرده و امیر المؤمنین علیه السلام در هر چه
 بر دل آن رخ زبیدی که یک تکر اول فوت کرده و امیر المؤمنین علیه السلام در هر چه
 خیر من الدین و ما فیها حفظه رضي الله عنه که دختر امیر المؤمنین عروجه رضي الله عنه و عیال رسول الله
 روایت می کند از رسول الله که هر که بعد از او در ستره بگوید تو کلت علی النبی الذی لا یوموت سجد
 و الله لعرب العلی بن خداوند عز و ج ثواب می دهد که در پیشگاه او ایستاده باشد و اگر من توفیق یافته که جسمی از او را بران کرده و
 در حدیث آمده است که چون مؤمن بر یکدیگر سلام گویند و کف در کف بیکدیگر بزنند و بچنانند که هان
 ایشان چنان فرزند بزرگ برک از درختان خواج امام ظهیر الدین اوزجندیر حرم حبشی روایت کرده است
 با سند درست تا بسته عالم علیه السلام که چون دو مؤمن بر یکدیگر سلام گویند و کف در کف بیکدیگر بزنند
 صلوات گویند از گناهان چنان پاک شوند که کوئی این زمان از مادر آمده اند سبحان الله و بحمده
 خواندن سنت است و تسبیح حمد عرش است خداوند عز و ج عرش بران عظیمی و بیارید کثرت
 چهار فرشته چهار فرشته که در پیشگاه او ایستاده اند که عرش بدین عظیمی و بیارید کثرت
 که هر که بگوید یا نبی که در پیشگاه او ایستاده باشد و اگر من توفیق یافته که جسمی از او را بران کرده و
 نماز که میدارد در پیشگاه او ایستاده باشد و اگر من توفیق یافته که جسمی از او را بران کرده و
 چهارم گفت و لا اله الا الله چون مرا ابتدا نماز گوید سبحان الله و بحمده خداوند عز و ج ثواب دهد

از پرست و اجابت چنانچه بخواهد و اجابت ده است اول صحت با طهارت داشتن
 دوم ارفا سقا و رجوع سوم نشسته ز آب دادن چهارم بر سینه پنجم
 سر سمان مالیدن است ششم در جنگل اشقی دادن هفتم دوش
 سمنون شفقت هشتم مرده شستن است نهم سنگه را از او کردن است
 دهم نجاست بر او دور کردن است یازدهم ظرف خانه بزم کرده و از دهه اعمال
 علم اموشن است سیفاتی ریخته که گوید خون شب منادی ندا کرد
 در زیر عرش الی عابدان بر خیزید بنماز مشغول شوید تا وقت بخیر شود خداوند
 منادی ندا کند از زیر عرش الی امر زنی و اینندگان بر خیزید از خدا امر زنی
 خواسته پس در که این نعلی بگویند و او نشسته بر خیزد و امر زنی فاشن مشغول شود تا وقت
 احمد است امید از آن باشد که چون صبح روشن شود منادی ندا کند بر خیزید
 الغافلان یحیی ناز و خوسازند بلا فقور ناز از سر غفلت بگذرید رسول الله
 سلام فرمود که فداش بخالی سه او از اولت و او را بی او از فرس دوم او از قرآن
 قرآن خوان سوم او از امر زنی و او را بی او از فرس دوم او از قرآن

انقلبت چون شب شود مردمان در خواب شوند فرشتگان گویند که مومنان بر خیزند
 و بایستد که در این ایام که بیدار شوند لم یزل یلکون و نه می کنند و بفرزند ایمانان بس و حق بر بند عتاق
 او را توفیق رسیده بر خیزد و در عبادت کند چون حج و روزه و نماز کند ای بنده کامله موند
 بباداد بد جسم کند و تکیه اول ببادشید اگر سوس در خواب نه تکیه اول از انان فوت شود براه کار شود
 بر لیل انکه روزی رسول الله صلی الله علیه و سلم در وادی شطآن در خواب می افتند تا زمانه او ایشان
 فوت شد چون افتاد بر آمد به طهارت کردن رسول صلی الله علیه و سلم فرمود بیک تن
 و اقامت کردند فریاد بجا آمد در اجتماع آمد کردن بسی معلوم شد که بنده مومن در خواب مانده تا آنکه
 ل از وفات نشود اما بعد از صبح بیدار شد رسول صلی الله علیه و سلم بر پهلوی بگردان تا از فوت براه رسد رسول
 صلی الله علیه و سلم فرمود سه وقت آسمان و زمین عرضی کردند که ای انکه منی را با حق بر میانه
 دگر کی زمانه من نماند و دگر کی او کی تکیه فر از مومن فوت شود آسمان بنامه بگوید که ای بنده مرا تا قدر این
 وی زخم فرمان آید که همان سالکت باشی که بنده مومن است بنامه بگوید که من بیدارم او را

بنامه بگوید که در وادی شطآن

بنامه بگوید که در وادی شطآن
 آن بچشم عالم و بچشم حق
 خود آن به بچشم حق و بچشم حق

۱۰۶

بنامه بگوید که در وادی شطآن

